

[Christmas Møller.]

der faktisk hverken svarer til Regeringspartierne selvtilfredse Skildringer eller til de Jeremiader, der udstødes fra visse andre Sider. Statsministeren har ladet os vide, at nu agter Socialdemokratiet at erobre Folketingsflertallet. Men selv om dette skulde ske, er jeg ikke sikker paa, at Partiets talmæssige Vægt er Udtryk for en tilsvarende indre politisk Maalsikkerhed og Handlekraft. Jeg er ikke sikker paa, at Partiet vil føle sig stærkt nok til at staa alene. Vi har set, hvorledes det svenske Socialdemokrati netop efter en Valgsejr, der gav det Flertal, fornyede Alliancen med det Parti, der havde sat det fra Styret i nogen Tid før Valget, og jeg tror, at Forholdene her i Danmark kommer til at ligge adskilligt vanskeligere for Socialdemokratiet, selv efter en Valgsejr, end de laa for det svenske Socialdemokrati, der er saa heldigt at befinde sig i et Land, som Konjunkturerne giver en enestaaende god Stilling. Saa skønt det andet Regeringsparti, det radikale Parti, øjensynlig vil være ked af det, hvis Socialdemokratiet virkelig faar Flertal i Folketinget, er der godt Haab om, at der ogsaa i Fremtiden kan blive Brug for radikale Ministre. I hvert Fald vil der ikke ske dem, der sidder nu, noget ondt, før vi har set Udfaldet af det Rigsdagsvalg, der kommer til Efteraaret — hvis vi faar, eller om man vil: naar vi har faaet den nye Forfatning.

Nu staar jeg jo ikke her for at ønske, at Socialdemokratiet skal faa Folketingsflertal ved Valget den 3. April. Jeg staar her for at give Udtryk for de Overvejelser, der melder sig for det konservative Oppositionspartis Ordfører, naar han skal gøre det klart for sig selv og andre, hvorledes Socialdemokratiets Erobringsplaner kan kuldastes, og Vejen til en rimeligere og sundere politisk Magtfordeling betrædes allerede ved de nærmest forestaaende Valg og fortsættes ved det første Valg under den nye Forfatning. Her er det, jeg siger, at Landet ikke vilde komme til at se anderledes ud, fordi Socialdemokratiet fik nogle flere Stemmer; Partiet har allerede Magt nok nu, men derfor er Arbejdsløsheden ikke blevet mindre, tværtimod; med Skatterne er det ogsaa gaaet den forkerte Vej; billigere Priser har Valutacentralen ingenlunde skaffet Forbrugerne; Socialbudgettet er steget og steget, og det eneste, der er steget stærkere, er Regereriet her i Landet og Misfornøjelsen med Regereriet.

Hvordan saa end Valget falder ud, vil der ikke i Forholdet mellem de danske Bøn-

der og Regeringen være blot en Tilnærmelse til det Samarbejde, de samme to Partier har i Sverige. Jeg tror, at om saa den højtærede Statsministers skønneste Valgdrøm gik i Opfyldelse, vilde Situationen alligevel være meget usikker og utilfredsstillende for ham, fordi vi ikke rigtig faar Orden paa noget og virkelig Fremgang i Tingene, førend der bliver friere Forhold for de Grupper af Befolkningen, der nu engang er dem, fra hvem det produktive arbejds-skabende Initiativ kommer. Jeg tror ikke, at Regeringens økonomiske Politik kan skabe den Arbejdsindtægt, som Regeringen har behov for at kunne skaffe sig i Skat, hvad den faar Brug for, og det saa meget mindre, som dens Politik uvægerligt medfører stadig voksende offentlige Udgifter.

Jeg tror altsaa, at Vælgerne vil blive alvorligt skuffede, hvis de nærer alt for stor Tillid til den nuværende Regering, og det vilde være meget klogere af dem at spendere nogle flere Stemmer paa et Parti som det konservative, om hvilket de i hvert Fald ved, at det ikke mener med den højtærede Finansminister, at Skatter som de nuværende, endsige da endnu større Skatter, skal man være evig glad ved at faa Lov til at betale.

Mit Partis almindelige Politik er paa alle Punkter kendetegnet ved en kritisk Holdning over for den nuværende Regering; det ved enhver. Os har denne Regering meget svært ved at gøre tilpas. Ja, selv i Forfatningssagen er en Del af os meget utilfreds med Regeringen, medens mine Meningsfæller og jeg og vort Parti som saadant af særlige Grunde danner en Undtagelse, men det skal jeg ikke komme ind paa her.

Jeg vil vende mig til dem af Regeringens Angribere her i Salen og udenfor, der ustandselig maler med mørke Farver og siger, at denne Regering maa styrtes, ikke blot for at Landet kan faa en bedre, men fordi denne Regering alle Vegne, økonomisk som socialt og moralsk, har ført Landet til Afrundens Rand, ja halvvejs ind i Katastrofe.

Jeg tilstaar ærligt, at jeg forstaar ikke, hvor de Folk vil hen. For det første passer det jo ikke, hvad de siger. Det er ikke rigtigt, at Danmark er et Fallitbo. Tag hvilken Udlænding De vil, og forelæg disse trøstesløse Vurderinger for ham, og han vil tro, at Vurderingsmændene er sluppet ud af Galehuset. Men det er de jo slet ikke, det er rigtige Normaldanskere, velforsørgede Embedsmænd og andre skikkelige Folk med rare Ansigter og slet ikke forsultne at se til. De laver den ene Samling efter den